

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cursus Theologico-Moralis

Ad usum Tyronum elucubratus, Et in Quotidianis Prælectionibus
Quoad ea, quæ Moralis Theologia disputat De Sacramentis, & Censuris

Viva, Domenico

Patavii, 1723

Art. IX. Quando, & quomodo repetenda sit Confessio?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40650

solute; Sed videtur distinguendum; Nam si absolvitur moribundus ex opinione probabili, potest dari absolute, quia ratio probabilis satis est ad prudenter operandum: Contra vero, si absolvitur sub dubio, dari debet conditionate: sicut si absolvatur puer, de quo dubitatur, an habeat usum rationis.

ARTICULUS IX.

Quando, & quomodo repetenda sit Confessio?

- I. Confessio, siue fuerit invalida ex parte Pœnitentis, siue ex parte Confessarii, repetenda est.
- II. Num singula mortalia distincte recolenda sint, quando repetitur confessio invalida?
- III. Quid si confessarius excommunicatione innodatus absolverit?
- IV. Quid si absolverit a reservatis carens facultate absolvendi ab illis?
- V. Si dubites prudenter, quod ille semidormiens aliquid mortale audierit, teneris illud repetere.
- VI. Si certum sit, Confessarium plures Confessiones semidormiendo audivisse, & dubites, an sic audierit tuam, non teneris illam repetere, si non prudenter de hoc dubites.
- VII. Si scias, Parochum pluries sine intentione debita Baptismum contrulisse, quid tibi faciendum, si dubites, an tali pacto fueris baptizatus?

I. **Q**Uæritur primo; Quando confessio sit repetenda?

Respondeo, Confessionem mortaliū repetendam, quotiescumque fuit invalida. Potest autem esse invalida tum ex parte pœnitentis, tum ex parte confessarii. Ex parte pœnitentis est invalida, si desit legitimus dolor, semper autem legitimus dolor deest,

quando pœnitens in ipsa confessione peccatum grave aliquod committit, puta si sciens, & volens omittat integritatem materialem, ad quam tenetur; vel si omittat peccatum, cuius non recordatur ex defectu examinis graviter culpabili; si confiteatur ob finem mortaliter malum, ver. gra. ad furandum; si graviter mentiatur circa mortalia; si sponte quæserit confessarium indoctum, vel furdastrum, vel semidormientem, qui nesciat inter mortale, & veniale discernere; Præterea si memor excommunicationis siue majoris, siue minoris malitiose illam reticeat; Etenim quamvis existimem cum communiore sententia contra Vasq., quod excommunicatio invincibiliter ignorata non impediat absolutionem a peccatis; At si consulto reticeatur sine causa excusante, procul dubio impedit Sacramentum propter peccatum, quod committitur in reticendo.

Ex parte Confessarii est invalida confessio ex defectu vel Ordinis, vel Jurisdictionis; vel si omittat absolvere; aut non habeat intentionem absolvendi; vel si non intellexit mortalia propter somnum, vel inadvertentiam; vel quia non habet sufficientem scientiam ea discernendi; Quamvis non sit necesse de omnibus posse certo discernere, num sit mortale, an veniale, ut dicemus, cum de Scientia Confessarii.

II. Quæritur secundo; Quomodo repetenda sit confessio invalida?

Respondeo primo, si confessio fuit invalida ex defectu pœnitentis, debet hic confiteri suum sacrilegium, quando defectus fuit voluntarius, & accusare se iterum de omnibus mortalibus in ea confessione confessis in confuso, dummodo eorum confusam cognitionem retineat confessarius; Aliter debet distincte iterum ea repetere, ut communiter docent Doctores contra Gra-

Granad., & Dian. part. 5. tract. 14. resol. 51., qui docent, satis esse se accusare in genere de peccatis in ea confessione confessis, esto confessarius ne confuse quidem illorum recordetur. Quod si pœnitens post multum tempus recordetur alicujus defectus in confessione commissi, debet etiam repetere confessiones intermedias, & numerum sacrilegiorum, si ex verecundia, vel culpabili ignorantia omiserit in iis confiteri sacrilegium, & peccata illius confessionis defectuosa: Si vero bona fide fecerit confessiones intermedias, non tenetur eas repetere.

Secundo, si confessio fuit invalida ex defectu confessarii, tenetur proportionali modo confessionem repetere; non debent enim repeti confessiones validæ intermediæ bona fide factæ.

Tertio, si confessarius absolvit reservata simul, & non reservata, & deinde advertit pœnitens, illum non habuisse jurisdictionem in reservata, hæc tantum debet repetere, quia respectu non reservatorum habuit jam confessarius jurisdictionem, & directe illa valide absolvit. Nam, ut constat ex regula Juris, *Utile per inutile non vitiatur*.

III. Quarto, si confessarius sit excommunicatus, & sciat suam excommunicationem, sed ex errore publico putetur non esse excommunicatus, ejus absolutio est valida; quia est probabile suppleri defectum jurisdictionis ab Ecclesia, quando error est publicus, præsertim si adsit titulus coloratus; (verbi gratia, si putetur esse Parochus, quamvis non sit) unde confessio non est repetenda; secus vero, si ex errore privato bona fide confitearis tali confessario excommunicato.

IV. Idem dicas relate ad reservata; Nam si ex errore tantum privato bona fide confitearis confessario, quem

putas habere jurisdictionem in reservata, cum revera non habeat, teneris deinde iterum confiteri reservata: Contra vero, si ex opinione probabili, aut ex errore publico cum titulo colorato putetur confessarius habere jurisdictionem in reservata, etiam si non habeat, valide absolvit a reservatis, supplente Ecclesia defectum jurisdictionis.

V. Quinto, si confessarius semidormiens peccatum mortale non audivit, (de quo vel ex levij pœnitentia, quæ injungitur, vel ex alio capite prudenter dubitari potest) tunc teneris clarius aperire peccatum tuum, ut possit de illo aptum iudicium formari; si vero prudenter dubites, quod ex multis peccatis confessis aliqua tantum non plene audierit confessarius, nescias tamen, quanam ea sint, tunc non oportet repetere totam confessionem, sed satis est confiteri illa peccata in communi, dicendo verbi gratia, Scio, vel dubito, an Confessarius aliqua peccata audierit, nescio tamen, quanam fuerint: Et deinde addendo, confiteri solebam eo tempore has vel illas species peccatorum: Sicut qui scit se commississe aliquod mortale, & non recordatur, quale fuerit, tenetur solum illud in genere confiteri.

VI. Quod si scias, confessarium plurimas confessiones excipientem aliquando obdormisse, & non prudenter dubites, quod dormierit, dum audiret tuam, non teneris illam repetere; sicut, si scires Parochum, a quo baptizatus es, aliquando in ebrietate, vel sine intentione aliquos baptizasse, cum non possis nisi valde remote, ac leviter dubitare, quod in tanta baptizatorum multitudine tu fueris unus ex illis, cui non sit valide collatus baptismus, non teneris, nec poteris iterum baptismum suscipere, cum periculum de carentia baptismi supponatur valde remotum: & in tali casu

si

si forte non esses baptizatus, satis esset ad salutem baptismus fluminis, qui habetur per actum amoris Dei super omnia, ad quem conari tenereris.

VII. Advertit tamen de Lugo, & Tambur., quod si sciress, unum ex decem, vel viginti hominibus tantum non esse baptizatum, & tu esses unus ex illis decem, vel viginti, tenereris baptismum suscipere sub conditione; quia in tam parva multitudine baptizatorum dubium esset prudens. Im-

mo cum indubitatum sit, reliqua Sacramenta invalide suscipi, non suscepto prius Baptismo fluminis, si certum esset unum ex quinquaginta, aut amplius non fuisse baptizatum, omnes illos obligarem ad iterato suscipiendum baptismum sub conditione. Sufficit enim quodvis leve dubium, non tamen levissimum ad hoc Sacramentum sub conditione iterandum, ob ingentia damna, quæ ex ejus carentia proveniunt.

Q U Æ S T I O VI.

De Satisfactione.

Diximus, materiam proximam Sacramenti pœnitentiæ constitui non solum ex dolore, & confessione, sed etiam ex satisfactione. Hanc autem, prout est in executione, esse partem integram non videtur dubium, cum possit haberi essentialiter constitutum Sacramentum, antequam satisfactio ponatur; Utrum autem satisfactio, prout est in proposito, seu propositum ponendi satisfactionem sit pars essentialis? Dissentiunt Theologi; Et videtur probabile, quod sic, quia, ut infra dicemus, qui habet animum suscipiendi hoc Sacramentum, debet habere propositum adimplendi pœnitentiam iungendam.

Supra etiam diximus quæst. I. art. I. ex D. Th., satisfactionem, sive sit in proposito, sive in executione, conferre ex opere operato non solum remissionem pœnæ, sed probabiliter etiam augmentum gratiæ habitualis; Tum quia operatur, ut pars Sacramenti, cujus proprium est conferre gratiam habituales; tum etiam quia Sacramentum pœnitentiæ institutum est non solum per modum judicii, sed etiam per modum medicinæ; ergo satisfactio, quæ, prout est a iudice, causat remissionem pœnæ temporalis, prout est a medico, debet animam agram reficere, & sic causare aliquem gradum gratiæ, a quo anima curetur, & reficiatur; Necnon conferre jus ad auxilia aliqua in ordine ad præservandum homines a peccatis, & ad peccata emendanda: Quamvis hos effectus non habeat satisfactio, si in statu peccati mortalis ponatur, ut patet; nisi tamen sublato obice, ut putat Suar. sect. 8. Con., Fagund., alique.

Communiter Doctores censent, non esse mortale ponere satisfactionem sacramentalem in statu peccati mortalis; tum quia dubium est, An satisfactio causet ex opere operato gratiam; tum etiam quia, quamvis sit mortale ponere obicem gratiæ primo producendæ, non videtur tamen mortale ponere obicem augmento gratiæ, ut docent Ledesm., Delacruz. Utrum autem sit saltem veniale implere pœnitentiam in statu peccati mortalis? De Lugo negat; alii affirmant. Certum tamen est, per eam satisfieri obligationi; non secus
ac